astus ja neid ärdaste pallus, omma peäle hallastada, ning puhkamisse nurga nende maias ja leiwa rasukest temmale sowida, sest et temmal ei olnud ei mingisugust rammo ennam järrel, senna essimisse perrese sada, kust temmal suggu abbi olleks lota. Teie tenite ennestele, ütles se willets hing, Jummala armo tassumist omma hallastusse eest, mis lähhäte minnule minno keige armetuma luggu sees üllesnäitma. — Kassi ärra, kissendas moisa herra. Nüüd on nisuggune seggane aeg, kus ei sünni ei keddagit teadmata uskuda, egga neile asset anda maias, liati seäl, kus ellamisse koht nenda kui siin ni kaugel ärra on teiste maiadest. — Jummal teab, ütles kerjaja, kui hopis otsas minna ollen omma ihho wigga pärrast: agga ommeti ollen ma ikka püüdnud, öige innimenne olla, kes ei olle ei ühhelgi üllekohto teinud. — Nenda rägib iggaüks, ütles herra, ja pärrast saab ommeti nähha, et monni ei olle muud kui kelm. Kes neid ussub, saab kurja katsda. — Kui herra

sedda ütles, ja kerjaja, wessi silmil, taewa pole watis, siis halleda süddamega praua ei sanud mehhe waljo sanna mitte kaueminne kanda. Pöris ennast herra pole ja ütles: eks sa ei mötle se peäle, mis pühha kirri käsib: „Püüdke hea melega woõraid wasto wötta!" ja et Issand saab wiimsel päwal öölda: „Minna ollen woõras olnud, ja teie ei olle mind mitte wasto wötnud. Jehowa on se, kes woõraid hoiab." Agga nende pärrast, kes armetumad on, ja häddaliste peäle ei hallasta ütleb Jummala sanna: „Kohhus peab ilma hallastusseta käima selle peäle, kes ei olle hallastanud." — Minne sinna, ütles mees, ja läks wihha täis ärra.

Praua ütles nüüd lahkeste kehwa wasto: Astu sinna sisse! Ja kui waene ei sanud kõndida omma jalla wigga pärrast, siis praua juhhatas tedda kätpiddi ühhe pissukesse kambrise, mis ukse jures olli. Seält teine leidis puhkamisse wodi, ja temmale sai rohket toitmist kätte widud. Kui olli sönud, ja Jummalat süddamelikkultt ännanud selle abbi eest, mis nüüd sai katsda, heitis tem-

Eesti ma rahwa Kalender 1854, lk. 36